

Descriptors

M. Mercè Cuartiella és autora de diverses peces teatrals i de narrativa, entre les quals destaquen *Germans, gairebé bessons* (Premi Llibreter 2012), *L'afer marsellès* o *Gent que tu coneixes* (Premi Mercè Rodoreda de contes i narracions 2014).

La llibreta de Blanes

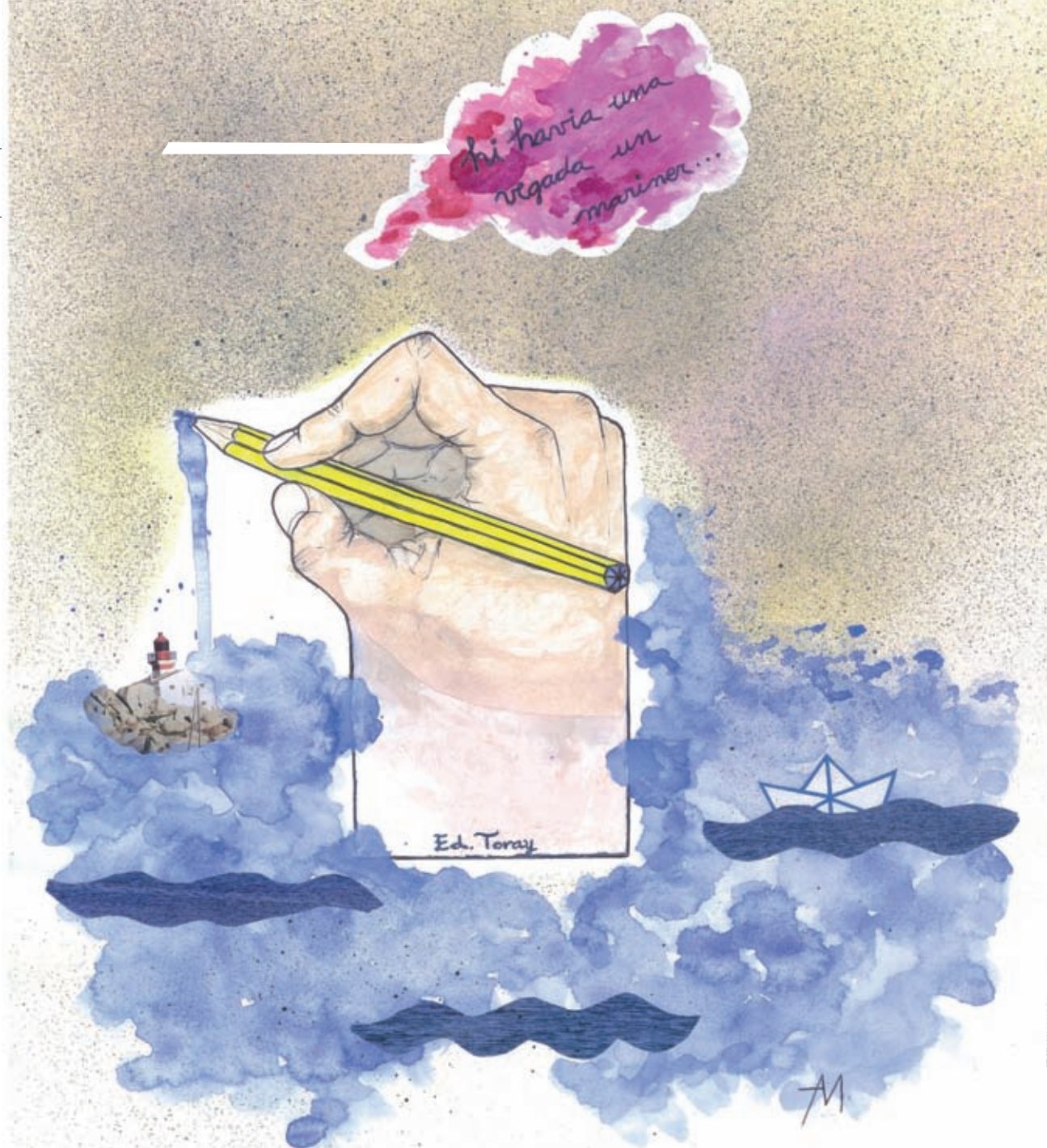
Quan tenia gairebé vuit anys, vaig anar de vacances a Blanes amb els meus pares. Això, que no té res d'extraordinari, sí que ho era en el meu cas, sobretot si tenim en compte que érem una família amb quatre fills i un únic sou per mantenir-la, i que no solíem dedicar normalment cap part del pressupost a una activitat tan frívola com era per a nosaltres l'estiueig.

No sé com va ser, doncs, que aquell any els meus pares van llogar els baixos d'una caseta enmig del poble i que també tenia primera planta, on vivien els amos de la finca. Els dos pisos tenien entrada independent però es comunicaven pel pati interior, al final del qual hi havia una escala que pujava a una terrassa comuna, on les dones estenien la roba i els nens podíem jugar. Els veïns de dalt tenien un fill més o menys de la meva edat, que de seguida va fer amistat amb el meus germans. A mi em deixaven de banda, en part perquè era una nena i en part també perquè ells, més amants del moviment, es llençaven constantment reptes cinètics que em deixaven bastant indiferent.

M'avorria a estones. Els nens corrien tot el dia amunt i avall i engreixaven una col·lecció de pedres de platja que havíem iniciat el meu germà petit i jo, i que ell havia cedit sense el meu consentiment al triumvirat masculí; i la meva germana, que només tenia un any i mig, encara no sabia gairebé parlar. Jo solia refugiar-me a la tarda al fons del pati, allà on l'ombra donava una mica de treva i llegia els meus contes, gairebé tots de l'editorial Toray; eren d'aquells que tenien la part de dalt retallada, resseguint la forma de la il·lustració de la coberta. Quan em cansava de llegir i rellegir històries de pastorettes imprudents o de nens que perdien el seu gosset, passava el dit pel relleu de vegades punxegut i d'altres rodó de la part de dalt i imaginava què m'hagués agradat a mi que hi passés.

El meu pare em va dur, un dia que estava especialment ensopida, a una papereria del poble, que recordo en un carrer estret i concorregut; com que m'avorria tant, em va dir, estava disposat a comprar-me algun conte nou. Això era un fet força inusual, perquè, a casa meva, mai no hi havia regals extres fora

El meu pare, un dia que estava especialment ensopida, estava disposat a comprar-me algun conte nou. Això era un fet força inusual

dels preceptius d'aniversari i reis, i encara aquests venien farcits de mitjons, samarretes o altres peces útils que poguéssim necessitar.

Recordo que em vaig posar molt contenta, que vaig mirar i remirar entre els contes del prestatge, molts amb dibuixos de la Maria Pascual, i que no sabia si triar sirenes entremaliades, aventures al bosc o estores màgiques i voladores. Al final em vaig decidir, no per un conte, sinó per una llibreta de grapa,

de pauta ratllada amb color blau claret, i per un llapis groc, d'aquells que tenen a dalt la goma d'esborrar.

Aquell any, quan encara en tenia set, vaig escriure la meva primera història, amb la lletra maldestra d'una alumna de bàsica i una ortografia infecta; parlava d'un mariner que es perdia al mar amb la seva barca. No recordo si la vaig acabar.

M. MERCÈ CUARTIELLA

Aquell any, quan encara en tenia set, vaig escriure la meva primera història; parlava d'un mariner que es perdia al mar amb la seva barca